

Kiadja: A FÖLDMIVELÉSÜGYI M. KIR. MINISZTERIUM
AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET” HIVATALOS KÖZLÖNYE

MEGJELENIK minden hó 1-én és 15-én.
Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.
Nemtagoknak előfizetési díj: Egész évre 6 K, fél évre 3 K

Szerkeszti: RÉPÁSSY MIKLÓS.
Szerkesztőség: Budapest, V., Ügynök-utca 19. szám., IV. emelet.
A lapra vonatkozó mindennemű közlemények a szerkesztőséghez intézendők.
Hirdetéseket a lap számára a „Pátria” r.-t. Budapest, Üllői-út 25. vesz fel.

TARTALOM: A halpiacz helyzete. *Zimmer Ferencz.* — A halak helyismeretéhez. *Dr. Unger Emil.* — A magyar halászat szakirodalma. (Folyt.) *Dr. Vutskits György.* — Jogesetek. — Társulatok. Egyesületek. — Vegyesek. — Tárca: A régi jó időkből. (Folyt.) *MSJ.* — Hivatalos árjegyzés. — Hirdetések.

A halpiacz helyzete.

A „Halászat” október hó 1-i számában megjelent piaczi jelentéshez legyen szabad egypár megjegyzést fűznöm. A jelentés szerint a vendéglősök fogyasztása emelkedett; sajnos, éppen az ellenkezője állott be. A hústalan napok megszüntetése már magában véve természetesen appasztotta a halfogyasztást. Mert a vendéglős szívesebben dolgozik hússal, mint az aránylag nem szopora és drága hallal. Ama körülménynél fogva pedig, hogy a zsirtalan napot péntekre tették, lehetetlenné vált az úgynevezett polgári vendéglősöknek, hogy a halat az étlapra felvegyék. Eltekintve az egypár előkelő étteremtől, a vendéglők legnagyobb része pontyot fogyasztott és pedig ősidóktól fogva pénteken, mert ez a „halnap”. Ugyancsak ősidóktól fogva a pontyot vagy rántják, vagy megfőzik halászléna, vagy pedig ráczmódra és pörköltnek készítik el. Mindenik elkészítési módhoz *zsír* kell; miután pedig azt pénteken használni nem szabad, a vendéglős halat, illetve pontyot nem is vehet. Különb a zsírnak majdnem teljes hiánya a magánháztartásokat is visszatartja a halvásárlástól. Az üzlet tehát teljesen pang.

A kereslet stagnálása, szerény véleményem szerint, különben feltétlenül a ponty magas árának is következménye. A jelentés sokalja a kereskedelmi közvetítő keresetét, a mely kilónként állítólag 4—4.50 korona. Hát, bocsánatot kérek, ez nagy tévedés! A pontynak vételára 7.50—8 korona a tónál. Súlyhiány és költség kilónként legalább 1 korona. A beszerzési ár tehát 8.50—9 korona. A nagykereskedelem pontyforgalmának 90%-át nagybani eladással bonyolítja le. A nagybani árak a jelentés szerint 9—10 koronát tettek ki; a kereskedők keresete e szerint tehát kilónként csak 0.50—1 K. Ez a számítás azonban csak úgy állja meg a helyét, ha a halszállítmány szerencsésen, vagyis élve érkezik

meg és a hal élve is marad. Eddig, sajnos, nagyon szomorú tapasztalatokat szereztünk e téren, mert minden szállítmánynál elpusztult a pontynak 20—40%-a. Régente a megfulladt pontynál legfeljebb 10—20 fillért vesztettünk; ma azonban, ez a veszteség 2—3 korona, de lehet több is. Legutóbb az egyik nagykereskedőnek egy waggon-rakománynál 25 q pontya pusztult el; ez legalább is 10,000 korona veszteséget jelent. Egy másik kereskedő háromszor küldötte speczialkocsiját az egyik tógazdasághoz és összesen csak 18 q halat kapott; ebben az esetben a költség kilónként kerek 2 korona volt. Ugyanebben a tógazdaságban a lehalászás alkalmával több mint 25 q ponty pusztult el. Ez különben a korai lehalászásnak és annak az átka, hogy a halat korán piacra akarjuk hozni. Talán tanulunk belőle termelők és kereskedők egyaránt.

Hogy a mai általános élelmiszerhiány közepette és az élelmiszerek nagy drágasága mellett sem képes a hal fogyasztóra találni, szomorú bizonyítéka annak, hogy még messze vagyunk attól, hogy a halat népelelemnek tekinthessük. De nemcsak most nem fogy a hal, hanem nem fogyott tavaly sem; az elmúlt esztendőben ugyanis a legnagyobb fogyasztó a katonaság volt, már pedig egy kivезényelt vevőkörzet nem lehet reális alapja valamely kereskedelmi ágazatnak; az ilyen véletlen dolgot a konjunkturák elbírálásánál egyébként, mint éppen véletlen jelenségnek, venni nem lehet.

Valamely cikk csak annyiban bírhat piaczi értékkel, a mennyiben feléje fordul a nagyközönség érdeklődése. A halra nézve ez a nagyközönség egyelőre hiányzik.

Nem is volt soha oly nehéz helyzete a nagykereskedelemnek, mint az idén. A jövő bizonytalansága érezteti is hatását a vételeknél. Soha a kötéseknél annyi szélsőség, ideges kapkodás nem mutatkozott, mint most. Vettek pontyot 5—8.25 koronáig!

Ez az állapot annak a következménye, hogy a keres-

kedők, sajnos, nem alaposan számítanak. A kereskedők és termelők közti viszony ily módon erőtlen valami, mely a jövőre nézve nem a legkecsegtetőbb kilátásokat nyújtja. Ha nem törekedünk jobban bizonyos egyéredkű megértésre, úgy könnyen bekövetkezhetik itt is ama katasztrófális helyzet, mely, mint tudjuk, Németország tógazdaságait majdnem tönkretette.

Reálisabb üzleti élet megvalósulásához vezethetne, ha minálunk is, mint Ausztriában, egyöntetű ármegállapítás lépne életbe. Evvel elérnők azt, hogy úgy a kereskedő, mint a termelő nem volna kiteve a jó-szerencsének, hanem tisztán kereskedői realitásában látná virágzását.

Kénytelen vagyok még azt is megemlíteni, hogy a mai magas árainkat, nagyrészen külföldi vevőknek köszönhetjük, a kik halainkért minden árt megadnak.

Ami a folyami halászatot illeti, eddig elég szépen tudta piacaink szükségletét fedezni. Most azonban különösen az Aldunán, a Száván és Dráván nagymértékben szünetel a halászat; az ottani halászok, állítólag, inkább élelmiszercsempészéssel foglalkoznak, a mely foglalkozás számukra sokkal nagyobb anyagi hasznot hajt, mintha mesterségüket űznék.

Zimmer Ferencz.

*

Szerkesztő megjegyzése: A cikk tartalmával nem mindenben értünk ugyan egyet, de a különböző érdekkörökből származó vélemények megnyilvánulásának lehetőségét mindig sokra becsültük, azért közöljük. Mintegy felvilágosításul annyit akarunk megjegyezni, hogy cikkíró fejtegetései csakis a tógazdaságokban termelt „élőponyra” vonatkoznak, haltermelésünknek tehát csak egy csekély hányadát érintik és hogy az aldunai stb., vagyis természetes vizeken úzótt halászatokban beállott szünetelés oka talán a mindinkább érezhető háló- és emberhiányban is kereshető.

A halak helyismeretéhez.

A halak helyismeretére nézve új, érdekes kísérleti adatokat és megfigyeléseket gyűjtött S. O. Mast amerikai természetbúvár.*) Megfigyelései egy tengeri hálnak, a Fundulus majalis-nak viselkedésére vonatkoznak. Ismeretes, hogy olyan helyeken, hol az árapály nagy vízszintkülönbségeket okoz, apadáskor kisebb-nagyobb parti pocsolyák maradnak vissza, melyekből azonban a halak még idejében igyekeznek eltávozni, mielőtt még a tengerrel való összeköttetés megszakadt volna; legfeljebb csak nagyon fiatal halacska rekednek bennük. Nevezett búvár a Fundulusokat megfigyelte, hogy mennyire vigyáznak arra, hogy a nyílt tengerbe való visszamenekülés idejét el ne mulasztják. Mikor a halak áradás idején belejutnak ezekbe a homokos fenekű parti pocsolyákba, ide-oda úszkálnak, meg-megállnak, turkálnak a fenéken és játszanak egymással. Ez a viselkedésük mindaddig tart, a míg az ár növekvőben van, vagy még igen magas. Az apály kezdete után azonban úszkálásuk közben minduntalan visszatérnek a pocsolya kifolyásához és azon ki-beúszkálnak, mintegy vizsgálják a kifolyás mélységét. Mihelyt ezt nagyon csekélynek találják, elhagyják a pocsolyát, s többé nem térnek vissza.

Ha nevezett megfigyelő a kifolyás helyét mesterségesen elzárta, a Fundulusok különbözőképpen viselkedtek, aszerint amint az elzárás áradáskor vagy apadáskor történt. Előbbi esetben azt tapasztalta, hogy rövid ideig ugyan különösen élénken úszkálnak, de csakhamar megnyugszanak és elkezdnek táplálkozni és játszani, mint azelőtt. Ha ellenben apadás idején történt a kifolyás elzárása, mikor már a pocsolya vize fogyóban volt, akkor eleintén szintúgy össze-vissza úszkáltak, mint az előbbi esetben, de azután két-háromszor is körülúszták

*) The behavior of Fundulus, with especial reference to overland escape from tide-pools and locomotion on land. (The journal of animal behavior. 1915. vol. 5. no. 5. pp. 341-350.)

A régi jó időkben.

(Folytatás.)

A „Halászat” számára írta: SMJ.

VII. *Kis halkereskedők.* Sokan visszaemlékeznek még a régi Háltérre, a vízmentes ponyvasátorokra, melyek négy sarka a kövekbe erősített vaskarikákhoz volt lekötve, hogy a szél ne mozgassa. A sátorokra nagy betűkkel oda volt festve a halászmester neve.

E sátrak alatt már a hajnali órákban élénk volt az élet, a nagybani üzleteket bonyolították le. Akkor vásároltak a budai, óbudai, újpesti és Pestnek különböző piactereiről való kis halkereskedők. Már 2 órakor éjjel megindult a vásár. Először a jegelt halakat vásárolták, aszerint, hogy milyen nagy volt a halkészlet. Ennek megítélésében valósággal mesterek voltak. Hirtelen áttekintették a felhalmozott mennyiséget. No meg a halászegényektől egy-egy kupicza pálinka árán tudták meg, hogy van-e több, mint a mennyi kell. Ha sok volt, akkor körüljártak, nézegették az árút és alkudoztak, de ha szűkebb volt a mennyiség, akkor kapkodtak érte. Sokszor, a hogy a halászmesterné az árát kimondotta, két perc alatt mi sem volt a halakból a ládákban, mindenki magának szedett ki annyit, a mennyit bírt, vagyis a testi erő is sokat használt ilyenkor!

Érdekes volt elnézni, hogy vetették magukat a nagyobb példányokra. Mintha átrostálták volna a halat, az apraja mind ott maradt a ládában. A halászmester

csak mosolygott; a legügyesebb legény már beosztotta, úgy, hogy mindenkinek jutott azért az aprajából is.

Ha kevesebb volt a jegelt hal, akkor az élő halakat is jobban vásárolták. De mindenik szívesebben vette előbb a jegelt halat. Annak egy részét ugyanis mindig „élő hálnak” adták el. Ehhez nagyon értettek. Ha olyan halat mutattak is a vevőnek, a melyik már két napja a „jégen” volt, de náluk ismét az élők közé jutott, az a hal a kezükben oly rendes hápogást vitt véghez, hogy akármelyik épszemű ember is megesküdtött, hogy élő. Annyira élő, hogy ha mérte, úgy a hal rendesen *beleugrott* a mértékbe! A lemérés után, mikor már az alku megvolt, azt kérdezte hirtelen a vevőtől, hogy üsse e agyon? De nem várta, hogy a vevő azt mondja: hogy nem! A kés fokával a volt jegelt és most ismét feltámadt halat úgy csördítette koponyán, hogy valóságosan másodszer is és végérvényesen kimult. Ezt persze bocsánatkérés követte, hogy hát elhirtelenedte a hal kivégzését, de a másik perczen már papirosban, vagy kosárban volt a hal.

A budaiak között az elit kereskedőné a kapuczinusok templomának átellenében lévő kis utcában árusította a halat. Meglehető jóforgalmú üzlete volt, helyesen berendezve, hasonló a halászmesterek sátraihoz.

Az óbudaiak már primitivebb berendezés mellett árusították a halat. A két fő halasasszonynak kis kocsija és lova is volt, azzal vitték a halat Óbudára, pénteki

a pocsolya szélét, mintha egérutat kerestek volna a menekülésre... Midőn végre meggyőződést szereztek arról, hogy a pocsoljának nincsen kifolyása s benne rekedtek, akkor csapatba gyülekeztek s megkezdődött a menekülés a szárazon keresztül. Az első kiugrott a vízből s a többi utána. Rendszerint a kifolyást elzáró gát közelében hagyták el a pocsolját, a tenger felé igyekezve, csak nagyon ritkán a szárazföld felé eső oldalon. Utóbbi ritka esetben is csakhamar megfordultak s ugrálás közben a helyes irányt vették. Ilyen módon fél óra alatt több mint 200 hal menekült ki egy 50 m. hosszú, 13 m. széles és 30 czm. mély pocsolyából 3 m. széles és 10 czm. magas homokzátonyon keresztül.

Ez az érdekes viselkedés, mely apadás idején észleltetett, egy esetben akkor is észlelhető volt, midőn az elzárás még az ár emelkedése alatt történt, de az már csaknem tetőpontját érte el. Ebből szerző arra következtet, hogy a halak körülbelül tudják az apadás idejét. Egyébként a halak időismerete nem új dolog.

A Fundulus szárazföldi vándorlása a tenger felé nem egyéb, mint közönséges ugrádozás, aminőt minden szárazra hozott halon tapasztalunk, de az az érdekes, hogy ezen ugrádozás közben a tenger felé velt útirányt nem tévesztik el, bármily irányú legyen is a test tengelye az egyes eséseknél és felugrások alkalmával.

A halak látása nem befolyásolja ezeket a helyváltoztatásokat, sőt kísérletileg bebizonyult, hogy akkor is megtalálják így a tengert, ha azt egyáltalán nem láthatják. A part lejtése és egyéb külső körülmények szintén nem döntöek ebben a dologban. A sikeres menekülésre „belső tényezők” képesítik a halakat.

*

Ezeket az érdekes megfigyeléseket olvasva nem lehet nem gondolnunk a folyóvízi halakra, melyek tavaszi áradáskor tudvalevőleg helyenként óriási tömegben kerülnek a sekély árterületekre s nem csak az egész aprók milliói, hanem nagyobb halak is otrekednek,

s tömegesen el is pusztulnak a kiszáradó parti pocsolókban, gödrökben, ahol mesterségesen, emberi beavatkozással nem gondoskodnak arról, hogy a künnrekedt halak visszaúszhassanak a folyó medrébe. Ennek a gyakran néhány kapavágással befejezhető munkának elmulasztása évenként kiszámíthatatlan kárt okoz a folyóvízi halászatnak!

Talán azt gondolhatná valaki, hogy az édesvízi halak ostobábbak mint a tengeriek, melyek oly ügyesen elmenekülnek a pocsolókból. Pedig dehogy! A dolog magyarázata egyszerű: A tengerparton *naponta* (24 óra 50 percz alatt) kétszer van áradás és kétszer apadás, a víz szintjének változása szabályos, előre kiszámítható, mert a Hold (és a Nap) vonzó ereje okozza ezt a tüneményt.

A folyóvizek áradása és apadása ellenben a tenger árapályához képest ritka és szabálytalan dolog, a tavaszi nagy áradás pedig évenként csak egyszer ismétlődő tünemény. A tenger parti halai tehát *megszokhatták* az áradást és apadást, könnyebben emlékezhetnek is rá, mint az édesvízi halak. Hogy tehát a tengeri halak a *naponta* kétszer ismétlődő apadás idején a pocsolókból való menekülést ilyen jól tudják, azon nem is kell csodálkoznunk.

Dr. Unger Emil.

A magyar halászat szakirodalma.

Összeállította: **Vutskits György dr.**

(Folytatás.)

163. — *Németország*, Tavak halászati bére. H. XIV. évf. 1913. sz. p. 151.

164. — *Németország*, Tó bére. H. XIV. évf. 1913. 71. sz. p. 195.

165. — *Nilus*, Halai. II. évf. 1900/901. 8. sz. p. 52.

166. — *Norvégia*, Halászata. H. XIV. évf. 22. sz. p. 247.

167. — *Oroszország*, Az orosz halászat hozama. H. XI. évf. 1909/910. 20 sz. p. 160.

napon; egyenként 7—800 kgr.-ot tett ki aznapi hal-szükségletük. Mindeniknek megvolt a maga vevőközönsége. Az öregebbé csupa munkásból állt; leginkább hajógyáriak voltak. Dehogy vásárolt volna egy is mástól mint tőle! De igaz is, hogy nagyon jó óbudai öreg „braunhaxlerin” volt. És becsületes. Hanem aztán ha az üzletét lebonyolította, akkor a vacsorához maga is elfogyasztott egy litert az óbudai termésből, hogy jól aludjon a napi fáradság után. Ha kirándultunk Óbudára, csak hozzá mentünk tájékozódni, hogy hová érdemes betérni; ő mindent tudott, hogy most ennek a szőlősgazdának, most meg amannak van jobb bora. Soha se tévedett; úgy volt, ahogy mondta!

Az újpestiek már kevesebb halat vásároltak. Az akkori években Újpestet még csupa szegény ember lakta. Ha fogyasztottak is halat, csak olcsót és aprót, melynek régi fontját 8—10 krajczárért vették a kiskereskedők. Azért sűrűn is váltakoztak az újpesti kis halkereskedők, mivel a haszon túlkeves volt. Hát bizony egy skatulya gyufán csak egy skatulya gyufát lehetett akkor nyerni. Ez pedig édes-keves volt, mert 100 száznak is csak 1 krajczár volt az ára. Nem úgy mint ma.

A pesti külső piacok között a legnevezetesebb a mai Hunyady-tér, a régi „Stefansplatz” volt. Ott csupa zsidó kiskereskedő árulta a halat. De rém sokat adtak is el. Közöttük is voltak „elite kereskedőnek”: Marie, Leves Lizi, s i. t. Híres volt a „Száli”. Ha már igen

felgyülemlt a „hitele” a pesti halászmestereknél, akkor rendesen felhagyott az üzlettel. Mire aztán törölték a kontóját, akkor megint megkezdte az árúsítást. Ő sohasem vesztett. Így folytatta egy évtizeden át. A végén azonban már csak akkor kapott halat, ha nagyon sok volt a „jegelt” árú s felmaradt.

A Belvárosban a Molnár-utczában, a „siket grajzleros” boltja előtt volt a kis halkereskedők árúsítóhelye.

Volt, a ki évtizedeken át megmaradt ott a helyén. Volt, a kinek híres szép lánya segített; álltak is előtte sorba a „spiesburgerek” nagyreményű magzatjai. Az öreg „Netti tant”-nak már a rábeszélő tehetségét kellett elővenni; mindjárt ajánlotta vevőinek a legjobb elkészítési módot is. Volt, a kinek a legsötétebb Ferenczváros „Nachbarin”-jai alkották a törzsközönségét. Volt, a kinek a papirospénzzel mindig baja volt, mert az nyáron összeragad a halnyálkától, télen meg összefagy. És sok más évről évre változó alak.

Ma legfeljebb egynegyedannyi a kiskereskedő mint régente. A vásárcsarnokokat nem szeretik. A régiek lassanként kidőltek. Az öreg Aulich búcsúztatta el őket. Aulich t. i. funerátor volt a Belvárosban. Ő rendezte a temetéseket és a hogy a pap elvégezte a beszentelést, fekete magyar gyászruhában a koporsóhoz lépett és a legválogatottabb német szavakkal búcsúztatta el a halottat rokonságától, cselédségétől. Dehogy halt volna akkor meg egy halász is, ha Aulich bácsi el nem búcsúztatja!

168. — *Oroszország*, Halkincse. H. IX. évf. 1907/908. 8. sz. p. 66.
169. — *Oroszország*, Haltermelése. H. IX. évf. 1907/908. 13. sz. p. 110.
170. — *Páris*, Évi halfogyasztása. H. XIII. évf. 1911/912. 32. sz. p. 312.
171. — *Pisztráng*, Védelme Tirolban. H. XI. évf. 1909/910. 3. sz. p. 24.
172. — *Ponty*, Japánban. H. VI. évf. 1904/905. 12. sz. p. 96.
173. — *Pontyok*, Olaszok. H. II. évf. 17. sz. p. 114.
174. — *Poroszország*, Halászatáról. H. XIII. évf. 1911/912. 28. sz. p. 271.
175. — *Rák*, Szibéria. rákjai, H. III. évf. 1901/902. 11. sz. p. 84.
176. — *Románia*, A halászatért. VII. évf. 1905/906. 10. sz. p. 80.
177. — *Románia*, Halászata. V. H. 1899. IX. évf. 21. sz. p. 195.
178. — *Románia*, Halászata. H. VI. évf. 1904/905. 22. sz. p. 178.
179. — *Románia*, Halászatának jövedelmezőségéről. H. VII. 1905/906. 13. sz. p.
180. — *Romániában*, A halászat. H. XI. évf. 1909/910. 7. sz. p. 55—57.
181. — *Romániában*, Halkiviteli tilalom. H. XIII. évf. 1911/912. 23. sz. p. 223.
182. — *Sachalin*. H. VII. évf. 1905/906. 4. sz. p. 32.
183. — *Schleswig-Holsteinban*, Mennyi halastó van. H. VII. évf. 16. sz. p. 128.
184. — *Skandinávia*, Az oltani tavak. H. XIV. évf. 1913. 17. sz. p. 195.
185. — *Skandinávia*, Rákbősége. H. XI. évf. 1909/910. 14. sz. p. 112.
186. — *Starnbergi*, Egyesületi halgazdaság. H. XIII. évf. 1911/912. 26. sz. p. 251.
187. — *Statisztika*, És valóság. H. XVI. évf. 1915. 4. sz. p. 35.
188. — *Statisztika*, Halász. V. H. VII. évf. 42. sz. p. 346.
189. — *Statisztika*, Halászati. V. H. 1907. XVII. évf. 27. sz.
190. — *Statisztika*, Halászati. H. XII. évf. 1910/911. 10. sz. p. 80.
191. — *Süllő*, Meghonosítása Württembergben. H. III. évf. 1901/902. 7. sz. p. 52.
192. — *Süllő*, Tenyésztése Amerikában. H. XV. évf. 1914. 16. sz. p. 183.
193. — *Svájcz*, A halászatért. H. VII. évf. 1905/906. 17. sz. p. 136.
194. — *Svájcz*, A halászatért. H. X. évf. 1908/909. 21. sz. p. 170.
195. — *Svájcz*, A halászatért. H. XI. évf. 1909/910. 20. sz. p. 160.
196. — *Svájcz*, Halászata. H. VI. évf. 1904/905. 1. sz. p. 8.
197. — *Svájcz*, Halászati viszonyai. 1914. 12. sz. p. 124.
198. — *Svájcz*, Haltenyésztése. H. VII. évf. 1905/906. 2. sz. p. 16.
199. — *Svédország*, Haltermeléséről. H. II. évf. 1900/901. 10. sz. p. 66.
200. — *Szakértők*, A halászatiak Württembergben. H. III. évf. 1901/902. 12. sz. p. 88.
201. — *Szibéria*, Folyói és halai. H. I. évf. 1899/900. 17. sz. p. 74.
202. — *Szibéria*, halászatának hanyatlásáról. H. XIII. évf. 1911/912. 21. sz. p. 204.
203. — *Szibéria*, Haltenyésztése. H. II. évf. 1900/901. 19. sz. p. 128.
204. *Tanfolyamok*, Halászatiak, Ausztriában. H. XIV. évf. 1913. 24. sz. p. 267.
205. — *Tarifa*, És vámháború, A német. H. XIV. évf. 1913. 8. sz. p. 87.; 9. sz. p. 94—95.
206. — *Tógazdaság*, A legnagyobb porosz állami pontyos. H. XVI. évf. 1915. 17. sz. p. 175.
207. — *Tótrágyázási*, Kísérleti telep Németországban. H. XIV. évf. 1913. 11. sz. p. 127.
208. — *Új-Zeelandban*, Haltenyésztés és halászat. H. II. évf. 1900/901. 8. sz. p. 52.
209. — *Vasutak*, És a halászat Németországban. H. XVI. évf. 1915. 1. sz. p. 4.
210. — *Württemberg*, Haltenyésztésének mai állásáról. H. VI. évf. 1904/905. 12. sz. p. 96.

7. Értékesítés. (Bérletek. Szállítás. Kereskedelem.) Közélelmezés. Közgazdaság.

2, 69, 104, 110, 111, 134, 156, 165, 171, 205, 216, 218, 220, 226, 227, 274, 277, 278, 350, 357, 434, 459, 495, 500, 511, 520, 522, 523, 529, 535, 544, 546, 552, 555—557, 563, 601, 655, 665, 700, 720, 723, 736—738, 752, 753, 772, 775, 786, 843, 899, 908, 925, 928, 957, 971—973, 975, 976, 990, 991, 1013, 1018, 1019, 1026, 1030, 1113, 1177, 1231, 1232, 1235, 1249, 1257, 1262, 1264, 1265, 1266, 1277, 1288, 1326, 1328, 1350, 1354, 1360, 1361, 1368, 1378, 1416, 1429, 1440, 1453, 1456, 1458, 1488, 1511, 1518, 1525, 1539, 1591, 1609.

104. — *Alsóausztria*, Természetes nyílt vizeinek halászati jövedelme. H. XV. évf. 1914. 4. sz. p. 46.

105. — *Aquariumok*, Tömítése. H. III. évf. 1901/902. 24. sz. p. 184.

106. — *Aquariumok*, Tömítése. H. VII. évf. 1905/906. 1. sz. p. 8.

107. — *Állami igazgatás*, Halászatunk az állami költségvetésben. H. V. évf. 1903/904. 19. sz. p. 159—161.

108. — *Állami igazgatás*, Új miniszteri megbízott. H. V. évf. 1903/904. 22. sz. p. 186.

109. — *Állami igazgatás*, Utasítás a haltenyésztő egyesületek és halértékesítő szövetkezetek szervezésére kiküldött miniszteri megbízott részére. (Földművelésügyi minisztérium.) H. 1903/904. 22. sz. p. 180—181.

110. — *Balaton*, Balatoni fogás csak itt kapható. H. II. évf. 1900/901. 9. sz. p. 59.

111. — *Berlin*, Halaukcziója. H. XVI. évf. 1915. 7. sz. p. 71.

112. — *Berlin*, Halkereskedelme. H. VIII. évf. 1906/907. 2. sz. p. 16.

113. — *Berlini*, Központi vásárcsarnokának édezvizi halforgalma 1912-ben. H. XIV. 1913. 24. sz. p. 267.

114. — *Berlini*, Városi halaukczió. H. XV. évf. 5. sz. p. 59.

115. — *Bécs város*, És a magyar halak kivitele. H. VI. évf. 1904/905. 3. sz. p. 23.

116. — *Bécsi*, Halpiacz. H. XVI. évf. 1915. 24. sz. p. 255.

117. — *Bosznia*, Bosnyák hal kivitele. H. XIII. évf. 1911/912. 11. sz. p. 95.

118. — *Budapest*, A fővárosi halárúsító bódék bérbeadása. H. XVI. évf. 1915. 14. sz. p. 143.

119. — *Budapest*, A székesfőváros haltartói és a vasutak. H. XIV. évf. 1913. 19. sz. p. 214.

120. — *Budapest*, Halárúcsarnokok bérbeadása. H. XVI. évf. 1915. 10. sz. p. 103.

121. — *Budapest*, Halárúsító helyek a főváros nyílt piacain. H. XV. évf. 1914. 24. sz. p. 267—268.

122. — *Budapest*, Halcsarnokok. H. XVI. évf. 1915. 9. sz. p. 91.

123. — *Budapest*, Halfogyasztása. H. XI. évf. 1909/910. 13. sz. p. 115—116. H. XII. évf. 1910/911. 11. sz. p. 88.

124. — *Budapest*, Haltartók. H. XIV. évf. 1913. 20. sz. p. 223.
125. — *Budapest*, Halasmedenczék. H. XIV. évf. 1913. 1. sz. p. 11.
126. — *Budapest*, Közélelmezésében a hal. H. X. évf. 1908/909. 12. sz. p. 98.
127. — *Budapest*, Községi halárúsítás. H. XVI. évf. 21. sz. p. 223. sz.
128. — *Budapest*, Romániai halak. H. XI. évf. 1909/910. 8. sz. p. 57—58.
129. — *Budapest*, Tervezett haltartómedenczéi. H. XIV. évf. 1913. 4. sz. p. 47.
130. — *Budapest*, Vásárcsarnokainak évkönyve az 1912. évről. H. XIV. évf. 21. sz. p. 235.
131. — Érdekes ítélet. H. XIV. évf. 1913. 19. sz. p. 220—221.
132. — *Fagyasztási mód*, Az ön vagy fogas és egy új. H. XVI. évf. 1915. 9. sz. p. 91—92.
133. *Fagyasztóhajók*, A halászati üzemben. H. XI. évf. 1909/910. 3. sz. p. 24.
134. — *Fagyasztott halak*, Kérdése. H. V. évf. 1903/904. 4. sz. p. 32.
135. — *Füstölni*, Hogyan kell a halakat. H. IX. évf. 1907/908. 15. sz. p. 142.
136. — *Hal*, Drága. H. I. évf. 1899/900. 19. sz. p. 19.
137. — *Hal*, Mint egészségesek és betegek tápláléka. H. II. évf. 1900/901. 21. sz. p. 154.
138. — *Hal*, Mint hadseregélelem. H. VII. évf. 1905/906. 11. sz. p. 88.
139. — *Hal*, Olcsó. H. XVI. évf. 1915. 22. sz. p. 235.
140. — *Halak*, A hadsereg élelmezésében. H. XI. évf. 1909/910. 5. sz. p. 40.
141. — *Halak*, A kimultak frissességének megítélése. H. XVI. évf. 1915. 13. sz. p. 135.
142. — *Halak*, Árának előleges megállapítása. H. XIV. évf. 22. sz. p. 247.
143. — *Halak*, Eltartása pár napig frissen. H. I. évf. 1899/900. 14. sz. p. 62.
144. — *Halak*, Iszapízéről. H. VIII. évf. 1906/907. 4. sz. p. 24.
145. — *Halak tarthatósága*, A halál nemének befolyása arra. H. VII. évf. 1905/906. 2. sz. p. 15.
146. — *Halakat*, Hosszabb ideig tartani. H. VIII. évf. 1906/907. 24. sz. p. 192.
147. — *Halaszgazdaságok*, Jövedelmezősége. H. IV. évf. 1902/903. 1. sz. p. 2—3.
148. — *Halaspiacz*, Üres. H. VIII. évf. 1906/907. 2. sz. p. 16.
149. — *Halaspiaczok*, Ellátása. H. VIII. évf. 1906/907. 7. sz. p. 56.
150. — *Halárok*, Emelkedése. H. XIV. évf. 1913. 1. sz. p. 11.
151. — *Halárok*, Maximálása. H. XVI. évf. 22. sz. p. 235.
152. — *Halárok*, Maximálisak megállapítása. H. XVI. évf. 1915. 20. sz. p. 209—210.
153. — *Halárok*, Wittingauban. H. XVI. évf. 1915. 18. sz. p. 187.
154. — *Halászat*, Jövedelmezősége. H. II. évf. 1900/901. 1. sz. p. 6.
155. — *Halászatunk*, Fejlődése 1908-ban. H. X. évf. 1908/909. 17. sz. p. 138. 1910-ben. H. XII. évf. 14. sz. p. 105—106.
156. — *Haldrágaság*, H. XVI. évf. 22. sz. p. 220—228.
157. — *Halértékesítés*, Szervezése. H. VI. évf. 1904/905. 16. sz. p. 128.
158. — *Halfogyasztás*, H. XVI. évf. 1915. 17. sz. p. 171—172.
159. — *Halfogyasztás*, Berliné. H. III. évf. 1901/902. 10. sz. p. 76.
160. — *Halforgalmunk*, Németországgal. H. XVI. évf. 1915. 14. sz. p. 144.
161. — *Halhús*, Mint emberi táplálék. H. XVI. évf. 1915. 12. sz. p. 123.
162. — *Halkereskedelem*, Baselé. H. III. évf. 1901/902. 11. sz. p. 84.
163. — *Halkereskedelem*, Költségei. H. XV. évf. 1914. 13. sz. p. 155.
164. — *Halkivitel*, H. XIX. évf. 1909. 23. p. 181.
165. — *Halkivitel*, A magyar. V. H. XIX. évf. 1909. 23. sz. p. 181.
166. — *Halkivitelünk*, Olaszországba. H. VII. évf. 1905/906. 17. sz. p. 136.
167. — *Halkolbász*, H. XII. évf. 1910/911. 24. sz. p. 192.
168. — *Halliszt*, Mint élelmiszer. H. V. évf. 1903/904. 23. sz. p. 194.
169. — *Halmérgezésről*, H. XIII. évf. 1911/912. 24. sz. p. 231.
170. — *Halmérleg*, Mótoros. H. V. évf. 1903/904. 22. sz. p. 186.
171. — *Halpénz*, Abból készült gyöngyök. H. I. évf. 1899/900. 20. sz. p. 86.
172. — *Halpiacz*, Helyzete. XV. évf. 1914. 24. sz. p. 263—264. (Folyt. köv.)

JOGESÉT.

A halászati kihágások eseteiben a sértettre és a terheltre bizonyítási kötelezettség nem hárítható s a kihágásra vonatkozó alanyi és tárgyi tényálladék hivatalból nyomozandó ki és állapítandó meg.

Ezt a kijelentést tartalmazza a m. kir. földművelésügyi miniszternek T. vármegye alispánjához intézett 61,485/1917. sz. harmadfokú határozata, a mely szerint:

„Helytelen a másodfokú határozat indokolásában az elsőfokú rendőri büntetőbíróság részére adott ama útbaigazítás, hogy a felek (jelen esetben a sértett és a terhelt) az új eljárás során utasítandók, miszerint igazolt halászati jogosultságukra vonatkozó helyszíni-, illetve vázrajzaikat hiteles alakban mutassák be ama czélból, hogy a H. és Ö. község közötti határ megállapítható legyen.

A sértettre és a terheltre hárított eme bizonyítási kötelezettség már magában véve a dolog természeténél fogva lehetetlen, mert a halászati jogok igazolása alkalmával a bejelentéssel kapcsolatban mellékelt vázrajz az alispáni határozat meghozatala után az iratok mellett a közigazgatási irattárban maradt, vagyis azt a felek vissza nem kapták, következésképpen legfeljebb egyszerű másolatban produkálhatnák, de erre sem kötelezhetők, mert a nyílt vizeken elkövetett halászati kihágások kivétel nélkül hivatalból lévén üldözendők, természetes, hogy a szóban forgó kihágásokra vonatkozó alanyi és tárgyi tényálladék hivatalból nyomozandó ki és állapítandó meg, tehát a vonatkozó vázrajzokat a rendőri büntető bíróságnak hivatalból kell beszereznie.“

Katonai személyek által elkövetett halászati kihágások eseteiben a kihágásra vonatkozó iratok átteendő a terhelt parancsnokságához.

Ezt az utasítást tartalmazza a m. kir. földművelésügyi miniszternek P. város tanácsához intézett 61,635/1917. számú leirata szövege szerint a következőkben:

„Tudomásomra jutott..., hogy a város tanácsa 14,801/1916. sz. alatt a p...i m. kir. erdőgondnoksághoz intézett átíratában ama nézetének adott kifejezést, hogy a katonai személyek által elkövetett halászati kihágások esetén a közigazgatási hatóságok megtorló intézkedést nem tehetnek.

A tanács ezen felfogása téves, mert a nyílt vizeken elkövetett halászati kihágások kivétel nélkül hivatalból lévén üldözendők, a mennyiben a nyomozás, vagy tettenérés alkalmával kiderülne, hogy a kihágást katonai személy követte el, ily esetekre vonatkozólag utasítsa a város rendőrkapitányát, hogy a Rbsz. 14. §-a értelmében a kihágásra vonatkozó feljelentést a lefoglalt bűnjelkkel és az iratokkal együtt a terhelt előljáró-parancsnoksághoz küldje át az eljárás lefolytatása végett.“

L. G.

TÁRSULATOK. EGYESÜLETEK.

A Dunaszekcső-drávatoroki halászati társulat évi rendes közgyűlését október 23-án Mohácson tartotta meg *Höcker Ágoston* elnökletével. Az időközben érkezett kormányrendeletek felolvasása és tudomásul vétele, úgyszintén az érdekeltségi kimutatás helyesbítése és ehhez képest a szavazatok számának újból való megállapítása után tárgyalattott a 41,729 kat. holdnyi társulati vízterület 6 bérleti szakaszban 1918. január 1-től 1923. december 31-ig terjedő bérbeadásának ügye, mely szerint az I—VI. számú üzemszakaszok sorjában 4190, 5000, 18,000, 5625, 47,000 és 74,000 koronáért, összesen tehát évi 153,815 korona bérösszegért adattak bérbe. A közgyűlés az árverés eredményét, mely a korábbi bérleti időszakban elért összeghez képest mintegy 5000 K-nyi évi béremelkedést mutat, illetőleg kat. holdanként 3-7 K jövedelmet jelent, tudomásul vette és a megkötött bérszerződéseket jóváhagyta. A mult üzemévi jelentés szerint a halak szaporodására az időjárás és az árvizek előnyösen, azok fejlődésére azonban a korai rohamos apadás kedvezőtlenül hatott; az államszegélyképen kapott 2.400,000 db fogassüllőikra jól kelt ki; halörök jutalmazására 400 koronát fordítottak és az orvhalászat észrevehetően megrikkult, egyébiránt a hatóság részéről is erélyes megtorlást tapasztaltak; a társulat területén 170 km.-nyi hosszúságban vannak kubikgödrök, részben összekötve lecsapoló árkokkal és a Duna-mederrel is, a hol az ivadékmentésről rendszeres lehalászással a bérlők gondoskodni szoktak; a társulatlaknak 15 bérlője van, a kik megfelelő segédüzemélyzet alkalmazása mellett átlagosan 325 embernek adnak biztos keresetet; a mult évi zsákmány 773,110 kg. hal és pedig fajták szerint a következő mennyiségben: 1430 kg. kecsege, 12,350 kg. harcsa, 48,890 kg. süllő, 162,629 kg. csuka, 207,820 kg. ponty, 260,980 kg. fehérhal és 79,020 kg. vegyes hal, a társulati vízterület kat. holdjára tehát kereken 20 kg. esik; az értékesítés többnyire frissen történt, főként a következő piacokon: Apatin, Mohács, Kisköszeg, Zombor, Szabadka, Pécs, Eszék, Budapest, Bécs stb., de 95,000 kg. szárított halat is termeltek. A mult évi zárószámadásokat 171 275.55 korona bevétel és 151,303.63 K kiadással, illetőleg 16,669 K biztosítéki összeggel rendben találták. A jövő évi költségvetést 157,415 K kiadási és 158,923.16 K bevételi összeggel irányozták elő, mely utóbbinál az ügyviteli költségek fedezésére 4 fillér kat. holdankénti járulék kivetését határozták el. A tisztújítás során egyhangúlag megválasztották elnöké *Höcker Ágoston* fő-

hercegi gazd. főfelügyelőt, alelnökké *Bácsmezei Rezső* gróf Jankovich Bésán-féle urad. gazdasági tanácsost és igazgatóvá *Gazdik Gyula* apatini halászati központi tisztviselőt.
(—gh.)

VEGYESEK.

A hálóihiány napról-napra égetőbbé válik; a mint értesülünk, garmadával érkeznek megkeresések úgy a halászati felügyelőséghez, mint a halászati egyesülethez hálóanyag kiutalása iránt. Sajnos, egyik testületnek sincsenek készletei. Csakis a kereskedelemügyi minisztérium utalhat ki kenderanyagot. Ezt az országos halászati egyesület ismételve is kérelmezte a földművelésügyi minisztérium s legutóbb a közlekedési hivatal támogatásával. Az első részletként kiutalt 50 métermázsa már szétesztatott (l. Halászat 1917. okt. 1). Ujabb kiosztás csak ujabb anyag engedélyezése után lehetséges.

Tőzsdei hír. Nem tévedés ez a cím. Csakugyan a halászatot érdeklő tőzsdei hírről van szó. Tudvalevőleg két részvénytársaságunk van az országban, a mely halászzal foglalkozik. Az egyiknek, a Haltenyésztő R. T.-nak részvényeit már a tőzsdén is jegyzik. Mindez örvendetes jele halászatunk fejlődésének. De kizárólag a mai idők jele aztán az, hogy a Haltenyésztő R. T. 200 koronás névértékkel kibocsátott részvényeinek árfolyama ez évi október hóban nem kevesebb, mint 1900 koronára emelkedett!

Levél az Aldunáról. Már egy hete, hogy itt a Délvidéken az idő hirtelen meglanyhult, annyira, hogy a „meztlábás“ halászatot ismét folytatják, mert hogy csizma nincs.

Sajnos azonban, soká már nem fog tartani a dicsőség, mivel az idő nagyon előrehaladt és így a víz végleges lehülése nemsokára várható. A halászat akkor ismét sok helyen fog megszűnni. Egyelőre nem nagy baj ugyan, mert a faluhelyeken nagyban vágják most a sertéseket; hal tehát kevesebb fogy, mint máskor.

Vágják pedig nyakra-főre a sertéseket azért, mert az ide-oda utazgató árdrágítók hallatlan összegeket fizetnek zsírért. Érdemes tehát a félig vízott sertéseket is levágni.

Van hát hús bőven a falukban.

Csakhogy ezeknek a nagybőségű napoknak a vége előre látható. A disznók is elfogynak. A baromfi már elfogyott az eleség hiánya miatt.

Burgonya kevés van, bab alig. A legolcsóbb tápláléknak, a halnak kell majd pótolni azt, a mi hiányzik.

Hal még ma is kapható nálunk kilogrammonként két koronáért: fehérhal és kárász; a félkilós pontyok, a kilós csukák kilóját meg három koronáért mérik, tehát sokkal olcsóbban, mint a húst, a minek ma hat és hét korona között változik itt az ára kilónként. De milyen hús ez! Olyan, a milyet máshol eladni nem lehet.

A falusi gazdák éléskamrái az idén kora tavasszal fognak kiürülni. Ezen a vidéken telt éléskamrák mellett is sok halat fogyasztanak, nagy lesz hát majd a kereslet. C akhogy korai halászat nem lesz a tavasszal; a míg a vizek hidegek, addig *meztláb* halászni nem lehet, ha pedig a vizek felmelegszenek, akkor meg a nyílt vizeken beáll az ívás azzal a tilalmi idő. Csak néhány zártvízre lehet majd számítani. Pedig ezen kis környéken is elkelne naponként akár 100 q hal is; Pancsova városnak kell naponként 20 q, ugyanannyi Temesvárnak és Versecznek, Kevevára is fogyaszt 10 q-t, Stárca,

Omlód, Beresztócz, Kevepallos 2—2 q-t, Révaújfalu, Alibunár, Károlyfalva, Székelykeve egyenként 3 q-t, Resiczabánya, Anina, Románpetre 4—5 q-t.

A zárt vizek ezt a mennyiséget nem tudják termelni. A téli csapadék meg is dagasztja azokat, a mi a halászatot nagyon megnehezíti. Az ármentesítő és belvízszabályozó társulatokra a vízlevezetést ekintetében — tisztelet a kivételnek — nem számíthatunk, nagy kárára a közlelmezésnek, éppen akkor, mikor országunk a legnagyobb megpróbáltatásnak van kitéve.

A „Halászat“-ban is szó volt nemrég arról, hogy milyen fonák dolog az, ha a víztársulatok valami egészen különálló üzletágnak tekintik magukat s nem az érdekeltséggel karöltve munkálkodnak a többtermelés elősegítésén. Nagyon érezzük.

Nekem is van elég károm, mivel öt év óta a vizeket még nem csapolták le; de még a száraz nyár folyamán sem. A halász száz baja mellett még az ilyenekkel is küzdenünk kell.

SMJ.

A Tisza mellől. Hosszú idő óta semmi nagyobb mozgalom a Tisza mentén. A mellékágak, holtmedrek annyira lepadtak, hogy teljesen ki lehetett belőlük a halat szedni. A kis halászoknak szüretjük volt, mert úgyszólván háló nélkül, — pedig az ebben a hálóinségben nagy dolog! — tapogatóval, kézzel foghatták a halat. Került is hal a piacokra oly bőven és elsőrendű minőségben, mint már régen nem.

Mintha a jó Isten egy kicsit mégis gondoskodni akart volna a kis halászokról. Igen eredményes most már, mikor a halak az alacsony vízállás mellett az örvényekbe effeküsznek, a horoggal való fogás is. Persze horog is kevés van már. A kis halászok halcsíkkal és kőhallal csalizák a horgukat; no meg aztán harcsaféreggel (Tiszavirágálcza). Veszény határában az egyik örvényből 1 hónap alatt mintegy 20 métermázsza került ki ily módon 1 kilóستól 40 kilóig. Harcsa, süllő 5—8 kg.-os sem ritka, ponty, márna a zsákmány. Szeged, Budapest a piac. Most következnek még a „Tiszaverések“, hogy a hal utólját is kifogják.

De amilyen kedvező a fogásra ez az esztendő, olyan kedvezőtlen volt a halivadék felnevelkedésére. Nem volt árvízünk. Könnyen meg lehet hát, hogy ezután majd szűk esztendő következik.

St.

Kiszáradt a „Péteri tó“. Az idej nagy szárazságot különösen a lapos tóságok érezték meg. Így a Pálmónostor és Kiskunfélegyháza határában fekvő 400—500 kat. holdnyi vízterületű „Péteri tó“ is teljesen kiszáradt ez őszre. A tó halászata 1911. óta bérbe van adva s eddig mindig inkább az volt baj, hogy a víz a tóban, a mely a környék belvizeinek természetes befogadója és raktározója, nagyon is meggyült.

Az élő ponty és — a keményítőpótlék. Úgy látszik, hogy az *élő ponty* mégis csak bizonyos népszerűsége tesz szert. Legalább erre vall az, hogy egyik háborús kereskedő a ma divatos hirdetési módnál felhasználja. Ez a hirdetési mód tudvalevőleg a magyar népdal ama sajátosságát veszi mintául, hogy valami egészen más dologgal kezdi, mint a miről valósággal beszélni akar; a fő csak az, hogy ama más dolog valami népies megállapítás legyen, mintegy hangulat-keltő pl. „Császárkörte nem vadalma“, avagy „Kidólt a fa mandulástól“ s. i. t. Tehát a mi kalmárunk is azt mondja: „Az *élő ponty* kilója 1 korona volt tíz év előtt, azóta minden elfogyott és minden megdrágult. Keményítőt sem lehet kapni...“ a dolog vége pedig az, hogy „...a legjobb keményítőpótló ára különként 12 korona“.

Így került össze az élőponty a keményítőpótlóval. Lásd: Pesti Hirlap 1917. október 18!

Nagy ponty, kis ponty. A nagy és kis ponty ára között nagy különbség van. Ez a különbség úgy a termelő, mint a fogyasztó szempontjából teljesen megokolt. A termelőnek hosszabb ideig kell a hallal vesződnie, hogy az nagyobbra nőjön, nagyobb tehát a koczkázata, nagyobb a költsége. A fogyasztó viszont több színhúst kap a nagy halnál; nevezetesen pl. a 1/2 kg. nagyságú pontynál a fej, fark, úszószárnyak, szálkák, csont, belek, a halpénz, szóval az élvezhetlen részek az élősúlynak több mint felét teszik, a 2 kg.-os halnál pedig legfeljebb 1/4 részét; természetes tehát, hogy a fogyasztó is drágábban fizetheti az ilyen halat.

Budapesti halpiacz. Az idő lehűlésével a halüzlet kezd élénkülni. Különösen a felhozatal vett nagyobb arányokat; ellenben a fogyasztás teljesen szünetel, a hatóság megfoghatatlan intézkedése miatt, melylyel a pénteki napon is eltörölte a húsfogyasztási tilalmat, sőt ugyanakkor erre a napra tette a zsirtalan napot. Ez az intézkedés nem számolt azzal, hogy nálunk a legtöbb háziasszony zsír nélkül nem tudja elkészíteni a halat: a zsirtalan halászelevet nem ismeri, a forrázott hal pedig nem kedvelt étele, zsír nélkül tehát nem tud mit csinálni a hallal. Ez az ötletszerű hatósági intézkedés, mely egyszerre a heti mindkét hústalan napot törölte, mesterségesen szüntette meg az elegendő mennyiségben és aránylag mérsékelt áron kínált halak fogyasztását. Ha most elegendő hús is áll a közfogyasztás rendelkezésére, annak egy részét könnyen lehetne fagyasztott és konzervált állapotban tavaszra eltenni; a halnál bajosabb a dolog, mert a hal a fagyasztás által sokat veszít minőségében.

Ezen a visszas helyzetben mielőbb segíteni kellene, egyszerűen olyképp, hogy a zsirtalan napot péntekről másnapra helyezték, helyette pedig e napra hústalan napot rendeljenek. A húspótló halajták ugyan most fölös mennyiségben jutnak a piacra; itt azonban nem találván vevőre, kereskedőink kénytelenek e fölösleget Ausztriába és Németországba szállítani. A mostani hűvösebb időben az Aldunáról felkerülő nagy mennyiségű és igen szép áru ilyen módon, sajnos nagy részben, átcsomagolva, tranzitó megy tovább külföldre.

Tógazdáinknál a tavak lehalászása most van általánosan folyamatban. Az eredmény igazolja, hogy etetés nélkül nincs nagy termés. Mivel pedig ez évben már igen kevés haltenyésztő volt képes halait etetni, ezért normális évekhez képest, fél termés is alig várható. Tenyészhaltban, különösen ivadékban, tógazdáink elegendő és szépen fejlett anyag fölött rendelkeznek.

A budapesti piacz halárai nagyban:

Kecsege, nagyság szerint...	6'—12'—	K
Süllő, nagy	10'—14'—	"
" közép	8'—12'—	"
" apró	5'—7'—	"
Ponty, élő, nagy	9'—10'—	"
" " közép	8'—9'—	"
" " apró	7'—8'—	"
" jegelt	5'—7'—	"
Harcsa, vágó	8'—10'—	"
" közép	6'—8'—	"
Csuka	4'50—7'—	"
Czompó	5'—7'—	"
Kárász	4'—5'—	"

C.

Hivatalos árjegyzés Budapest székesfőváros vásárcsarnokaiban és nyílt piaczaín.
Áringadozások kilogrammonként fillérben.

Az árú neve	1917. október 8—13. között.			1917. október 15—24. között.		
	Nagyban	A vásárcsarnokokban	A nyílt piaczkon	Nagyban	A vásárcsarnokokban	A nyílt piaczkon
		kicsinyben			kicsinyben	
a) Édesvízi élő hal.						
Ponty, nagy	850—1000	1200—1400	} 1000—1200	850—1000	1200—1400	} 900—1200
" kicsiny	—	1100—1200		—	960—1200	
Harcsa, nagy	—	—	} —	—	—	} —
" kicsiny	—	—		—	—	
Csuka, nagy	—	—	} —	—	1000—1000	} —
" kicsiny	—	—		—	—	
Fogassüllő, dunai	—	—	—	—	—	—
Kárász	300— 500	440— 600	340— 800	300— 500	440— 600	400— 800
Czompó	—	800—1000	—	—	800—1000	—
Márna	—	1000—1000	—	—	1000—1000	—
Keszeg	—	800— 800	—	—	800— 800	—
Pisztráng	—	2000—2000	—	—	2000—2000	—
Kecsege, nagy	—	—	—	—	—	—
" kicsiny	—	—	—	—	—	—
Apró kevert hal	—	—	400— 400	—	—	400—600
b) Édesvízi jegelt (nem élő).						
Ponty, nagy	650— 650	700— 860	} 1000—1200	650— 650	700— 860	} 460— 800
" kicsiny	500— 600	600— 700		—	550— 600	
Harcsa, nagy	1000—1200	1200—1800	} 900—1600	1000—1200	1200—1800	} 900—1600
" kicsiny	800— 900	900—1200		—	800— 900	
Csuka, nagy	600— 700	700— 900	} 560— 700	600— 700	700— 900	} 500— 800
" kicsiny	500— 550	500— 760		—	500— 550	
Fogassüllő, dunai	—	900—1500	—	—	800—1500	—
" balatoni nagy	—	2000—2200	} 800—1000	—	2000—2200	} 700—1200
" " kicsiny	—	1500—1800		—	1500—1800	
Keszeg, balatoni	—	—	—	—	—	—
Garda, balatoni	—	—	340— 400	—	—	—
Kárász	100— 300	240— 400	200— 500	100— 300	240— 400	160— 400
Czompó	450— 500	400— 800	500— 700	450— 500	440— 760	600— 700
Márna	—	600— 800	—	—	600— 800	700— 800
Keszeg	—	300— 700	140— 500	—	200— 600	—
Pisztráng	—	—	—	—	—	—
Lazac, rajnai	—	—	—	—	—	—
Kecsege, nagy	1200—1400	1400—1800	—	1200—1400	1400—1800	—
" kicsiny	1000—1100	1000—1000	800— 950	1000—1100	1000—1400	—
Söreg	—	—	—	—	—	—
Viza	—	—	—	—	—	—
Apró, kevert hal	—	300— 300	120— 500	—	300— 300	120— 700
c) Rák.						
Folyami rák, nagy 1 darab	—	—	—	—	—	—
" kicsiny 1 "	—	—	—	—	—	—

Tógazdaságok figyelmébe!

Veszek több ezer métermázsa élő pontyot, czompót, kárászt stb.

ZIMMER FERENCZ halászmester, es. és kir. udvari szállító **BUDAPEST**, Központi vásárcsarnok. Telefon: 61—24.

A S Á R D I T Ó G A Z D A S Á G

Levélczím: Tógazdaság Sárd.

Sürgőnyczím: Tógazdaság Kiskorpád.

Vasutállomás: Kiskorpád.

őszi és tavaszi szállításra elad 1—2—3-nyaras javított wittingaui pontyot és anyapontyot, bajorországi aischgründi 1—3-nyaras és anyapontyot, japánpontyot (higo), aranyorfát, naphalat, amerikai törpeharcsát, 1—4-nyaras tavi czompót, fogassüllőt, megtermékenyített fogassüllőikrát és minden egyéb tenyészhalat.

A tógazdaság kizárólag csak tenyészhalat termel.

Arjegyzékkel szolgál a Tógazdasági Intézőség Sárd és dr. Hirsch Alfréd Budapest, Klotild-palota.